

TOLMIROS SKAPANEAS
HOMENAJE AL PROFESOR
KOSTAS A. DIMADIS

ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ
ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗ
ΚΩΣΤΑ Α. ΔΗΜΑΔΗ

Edición de
Isabel García Gálvez y Olga Omatos Sáenz

Vitoria-Gasteiz

2012

© DE ESTA EDICIÓN:
Sociedad Hispánica de Estudios Neogriegos
Vitoria-Gasteiz

TÍTULO ORIGINAL:

Isabel García Gálvez-Olga Omatos Sáenz (eds.), *TOLMIROS SKAPANEAS. Homenaje al profesor K. A. Dimadis / ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ. Αφιέρωμα στον καθηγητή Κ. Α. Δημάδη*. Vitoria-Gasteiz, Sociedad Hispánica de Estudios Neogriegos, 2012.

COLABORA: *Susana Lugo Mirón*

MAQUETACIÓN: *Isabel García Gálvez y Augusto de Bago*

ISSN: 1137-7003

DEPÓSITO LEGAL: Gr. 82-97

Ninguna parte de esta publicación, incluido el diseño de la portada, puede ser reproducida, almacenada o transmitida por ningún medio, ya sea eléctrico, mecánico, óptico o reprográfico, sin permiso previamente expreso de las editoras.

Prefacio

Με ιδιαίτερη χαρά προσφέρουμε στη διεθνή κοινότητα νεοελληνιστών αυτόν τον τόμο με εργασίες αφιερωμένες στον καθηγητή Κωνσταντίνο Α. Δημάδη, πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Νεοελληνικών Σπουδών. Κατά αρχάς η πρόθεσή μας ήταν η αναγνώριση της δραστηριότητάς του υπέρ της καθιέρωσης των εδρών και κέντρων διδασκαλίας και έρευνας των νεοελληνικών σπουδών στην Ευρώπη. Ήδη από το 1993 (Συνάντηση Ισπανιστών στους Δελφούς) παρακινημένος από το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδας επιχειρεί την δημιουργία και το συντονισμό της Ευρωπαϊκής Εταιρείας (1995), την δημιουργία των τοπικών εταιρειών που την αποτελούν ενώ το 1996 την Ισπανική Εταιρεία Νεοελληνικών Σπουδών (Ισπανία, Πορτογαλία και Λατινική Αμερική) ώστε να μπορούμε να απολαμβάνουμε σήμερα μία εποικοδομητική επικοινωνία, ανταλλαγή και υποστήριξη μεταξύ των νεοελληνιστών τόσο εκτός, όσο και εντός Ελλάδας. Όλα τα παραπάνω είχαν ως αποτέλεσμα οι σπουδές αυτές να αποκτήσουν σημασία και προσωπικότητα, εναρμονισμένες με τις εκάστοτε συνθήκες: παρουσία ή μη ελληνικών κοινοτήτων, την ύπαρξη ή μη παράδοσης στις κλασσικές και βυζαντινές σπουδές στα πανεπιστήμια και στα ερευνητικά κέντρα, την διδασκαλία ή όχι της γλώσσας αλλά και άλλων στοιχείων του νεοελληνικού πολιτισμού στις διάφορες εστίες όπου το ενδιαφέρον για τον νεοελληνικό κόσμο είναι διαρκές. Όσοι είμαστε στις επάλξεις γνωρίζουμε πως το έργο που αναλάβαμε δεν είναι εύκολο και, μερικές φορές, φθάνει να γίνει έως και δυσάρεστο. Είναι δύσκολο να δομηθούν οι όποιες σπουδές μέσα σε καθοριστικές συνθήκες (φοιτητές με ενδιαφέρον ή κίνητρο, επίσημα προγράμματα σπουδών, έρευνα και δημοσίευση, εκλαϊκευση και προσέγγιση του ελληνικού κόσμου στο κοινό κτλ.) και να προικισθούν με επιστημονική και ερευνητική ποιότητα. Τα πεδία που προσφέρουν ένα άνοιγμα στη γνώση του τί είναι «η Ελλάδα» και

τί θέλουμε να μάθουμε για αυτήν, είναι συνήθως επιφορτισμένα με διαρκή μελέτη, πολλή δουλειά και πολλές υποχρεώσεις, στα οποία πρέπει να προστεθούν, στις περισσότερες περιπτώσεις, τα «άλλα» καθήκοντα που απορρέουν από τις επαγγελματικές μας υποχρεώσεις. Το έναυσμα για να θέλουμε να μάθουμε κάτι παραπάνω για την Ελλάδα και, κυρίως, καλύτερα, εξακολουθεί να οδηγεί τα βήματά μας δίνοντάς μας και χαρά και βάσανα, εξαιτίας του τεράστιου όγκου πληροφοριών. Με αυτή τη σύντομη σκέψη, θέλουμε να υπογραμμίσουμε ακόμα εντονότερα την προσπάθεια που πολλοί συνάδελφοι καταβάλλουν στις έδρες του, όπως έκανε και ο καθηγητής Δημάδης, τον οποίον θέλουμε να τιμήσουμε με αυτή την αναγνώριση.

Για το λόγο αυτόν, προτάθηκε από τους καθηγητές Janssen και Lauxtermann, να είναι να υποτιτλισθεί αυτό το αφιέρωμα με την φράση ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΣΚΑΠΙΑΝΕΑΣ, που προέρχεται από τη διαπίστωση «Είναι η ώρα κατάλληλη για τολμηρούς σκαπανείς» από το έργο του Γιώργου Θεοτοκά *Ελεύθερον Πνεύμα*, δοκίμιο χάριν στο οποίο τέθηκαν οι βάσεις για το ξύπνημα της αναγνωρισμένου κύρους και βαθιά ανακαινίστριας ελληνικής Γενιάς του 30. Γενιά που αποτελεί αντικείμενο των προσπαθειών της έρευνας του ίδιου του καθηγητή Δημάδη.

Μένει να ευχαριστήσουμε τους συμμετέχοντες σε αυτό το αφιέρωμα τόσο για τη συμβολή τους, όσο και για την οικονομική και ηθική υποστήριξή τους. Γνωρίζουμε ότι θα επιθυμούσαν πολλοί περισσότεροι να συμβάλουν με δικές τους εργασίες, ωστόσο οι περιορισμοί της έκδοσης δεν επέτρεψαν πολυάριθμες εργασίες.

Οι εκδότριες